

Bölöni Domokos

Egydumájú Sümi Laji és az üldözője

Egy nő üldöz a szerelmével, rebegi Sümi Laji. Ez a nő, kérem szépen, már az óvodában kinézett magának, és azóta sem szabadulok tőle. Nem tudom, hogyan csinálja, de folyton egymásba ütközünk. Nincs nap, hogy ne találkoznánk. Néha már az az érzésem, hogy valósággal belém van költözve.

Ez a nő.

Sümi Laji egyedül ül és beszél a kábelkocsmában. Néha letekintek a képernyőről, hadd ne érezze magát olyannyira árván.

A képernyőn sokféle funkcióm van. Főleg klipeket játszok, félig csurdé nőkkel. Nincsenek gondjaim a meztelenséggel, mert láthatatlan vagyok —, de azokat a szerencsétleneket nagyon tudom sajnálni, akik csak úgy lerogynak egy asztalkához a nyomorúságos, bár megengedem, nagyon finom kis kávéjukkal, na persze van, aki konyakkal, vodkával, evvel-avval is megvegyíti... Mindenesetre csaknem mind rágyújtanak, ebben rendkívül időszerűtlenek, egyszer véletlenül rákattintottam egy roppant hatalmas hemiszférájú liturgiás hölgy tüdejére, és elámultam: így néz ki majd, ötmilliárd év múlva, a bolygónk.

Sümi Laji másnak is beszél, ha meghallgatják, a kábelkocsmában. Nemigen szeretik hallgatni, mert úgymond egydumájú ember. Mindig csak ugyanazt darálja. Hogy őt mennyire üldözik, no nem általában a nők, mert az érdekes és izgalmas volna, hanem mindig csak egy, azaz egyetlen nő.

Ki a fenét érdekeli egyetlen nő? Pláné, ha a szerencsétlen Sümi Lajit üldözi.

Kecseskecskés botjára támaszkodik, kávézás közben is. Hát Laji az ilyen? A képernyőről szabadeurópázom a sorsüldözött szerencsétlent. Ez a nő, aki már az óvodában elkezdte őt kinézni magának, az iskolában sem fért el tőle: folyton-folyvást lemásolta a házi feladatait, megoldotta helyette a nehéz matek példákat, homokízű tízóraját hajlandó volt megenni, sőt a tanci helyett ő végezte el a kötelező családlátogatásokat is —, úgyhogy a szülők csakhamar megismerkedtek, a két család azóta rendszeresen összejár, nincs nap, hogy föl ne hívnák egymást... Satöbbi, satöbbi.

Ez a nő, jajongja Sümi Laji, ez tönkre vágta a karrieremet, megölte az ambícióimat, taccsra tette minden épkézláb emberi vágyamat!... Gyereket is szült, nem is egyet, ó, uram, istenem, vájld ki a szememet!

A képernyőről nem beszélhetek hozzá, mivelhogy éppen Madonna produkálja magát. Sümi Laji fél szemmel jumurdzsákolja, biztosan jobb csaj, mint a nő, aki-re panaszkodik.

Ez a nő, ez a nő... Ez vette el a szüzességem, még hetedikes korunkban... Ez érettségizett helyettem, amikor tízesre másolta át a dolgozatomat irodalomból... Ez

a nő íratott be az egyetemre, és neki „köszönhetem”, hogy ’közgarázdászként’ mehettem nyögdőjba, a fene ette volna meg ezt az egész kurva vilá... .

Abban a percben elveszik a villanyt. Mít tehetnék, lejövök a képernyőről.

Sümi Laji nem észleli a változást, tovább nyüszíti a világba az ő rettenetes világját és kozmikus nyomorúságát.

Nem ülök hozzá, csak szembe — hadd lám, mi lesz. Fél egy. Félek. Egyszer, évekkorábban, a Dácia sörözőben megpróbáltam együtt érezni egy hasonlóan kivert kutyaként kezelt közemberrel — aztán alig sikerült elmenekülnöm.

Sümi Laji nyomja a sódert, engem nem láthat, mert én ugye, képernyős vagyok, a kis kávézó tők üres.

Az áramszünet csendjében űri áldásként hirtelen felhangzik az új házások nászindulója. Tám, tám tárámtámtámtám, táárám, tátám tám.

Lefagyok, újólag, számítógépileg s képernyőileg — megint s megint. Csippcsiripp, néma érzékelővé degradálódok.

Besétál a kábelkocsmába egy admirális hölgy; anno kiváló termés lehetett, mert az arca tele kismillió briliáns, pompázatos rücskökkel.

Sümi Laji feláll, vigyázzba vágja magát.

Aztán a korábban még fényes, most tők üres képernyőre vigyorintva, mint aki megütötte a főnyereményt az ötös lottón, elrikkantja magát:

„Hölgyeim és uraim, ez az a nő. A feleségem!”

Molnos Dalma grafikája

Csávossy György

Új ars poetica

A jó költemény zagyva,
nem üt szöveget az agyba,
és nem szül gondot, fejtörést.
Ha irodalmi hasmenést
okozna, amíg olvasod
két kupica lesz orvosod.
Az élet nem is szomorú,
a költő fején koszorú,
ha ecetes minden sora,
kis szódaporról íható
a remekműnek szánt bora.

A stílus rég nem rokokó,
az nem eszme, amit Kokó,
a papagály recsegve mond,
ki nem hiszi, az a bolond.
Ha nem érted, a te bajod,
szájtátva jobb, ha ráhagyod,
itt rím és költő paroláz,
hát gyönyörű, vagy mi a frász!

Nem veszi be a jó gyomor,
mi sótlan koszt, megunt nyomor,
ki díva volt, az ma már szajha,
légy trágár, mint egy kocsis ajka,
s leszel igazi posztmodern,
oly ízes, mint a jó Sauternes
és mi kell még, no lám, mi más,
hogyan oké és kész az imázs.

A fésült sor oly régies,
mint redingoteba bújt nemes,
szerelmet zengő Valentin,
s a haján csilló brillantin.
Nem népdalolunk, nem bizony,
a mai fülnek ez iszony,
nem szépelgünk, ez nem divat,
ha múzsád ágyához hívat.

(2011)
